

Το παρακάτω κείμενο προτείνεται από τους συντρόφους και τις συντρόφισσες της Πρωτοβουλίας για μια ANΤΑΡΣΥΑ Αντικαπιταλιστική και Επαναστατική σε ολοκληρωτική αντικατάσταση της ενότητας Γ4, τόσο στην αρχική εκδοχή του κειμένου των Θέσεων, όσο και στην τροποποιημένη εκδοχή των συντρόφων του ΣΕΚ

Γ4. Η αναγκαιότητα, η δυνατότητα και τα καθήκοντα της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Για μια ANΤΑΡΣΥΑ μαζική και δημοκρατική, αντικαπιταλιστική και επαναστατική

1. Η μετωπική πρόταση της ANΤΑΡΣΥΑ πρέπει να σχετίζεται άμεσα με τους πολιτικούς στόχους που αναγνωρίζουμε ως αναγκαιότητα και δυνατότητα στην εποχή μας, αλλά και με τις δικές της κατακτημένες εμπειρίες στα χρόνια της λειτουργίας της.

Οι αντικειμενικές συνθήκες της σημερινής περιόδου, αποτέλεσμα της δομικής κρίσης των καπιταλιστικών παραγωγικών σχέσεων τόσο σε οικονομικό όσο και σε πολιτικό επίπεδο, θέτουν στην ημερήσια διάταξη περισσότερο από ποτέ την αναγκαιότητα μιας συνολικής ρήξης με τον καπιταλισμό και τη διάλυση του κράτους και των μηχανισμών του. Την ίδια στιγμή, η εμπειρία των αγώνων δείχνει σε όλο και μεγαλύτερα κομμάτια της αγωνιστικής πρωτοπορίας τη δυνατότητα και επικαιρότητα αυτής της ρήξης.

Ως αναγκαίος όρος για τη νίκη σε αυτή τη μάχη προβάλλει η ενίσχυση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς μέσα στο εργατικό κίνημα, με βασικό στόχο την όξυνση της ταξικής πάλης και την κατά μέτωπο αντιπαράθεση με την παθητικότητα, τον ρεφορμισμό και τις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες. Επομένως προβάλλει σαν αναγκαιότητα η οικοδόμηση ενός (μετώπου -πόλου) αντικαπιταλιστικού, που θα υπερασπίζεται και θα υπηρετεί την επαναστατική ρήξη, μακριά από τις παγίδες της εθνικής, και άρα αταξικής, συστράτευσης και της κοινωνικά αόριστης, και άρα προβληματικής, “παραγωγικής ανασυγκρότησης”.

Η ANΤΑΡΣΥΑ έχει πολύτιμες εμπειρίες και σημαντικές κατακτήσεις, καθώς κατάφερε, παρά τις σημαντικές ανεπάρκειες, να είναι η βασική αναγνωρίσιμη πολιτική έκφραση ενός μειοψηφικού, αλλά υπαρκτού και πολύτιμου κοινωνικού αγωνιστικού ρεύματος. Αυτή είναι η βάση στην οποία η ANΤΑΡΣΥΑ θα επιδιώξει να αναβαθμιστεί πολιτικά και οργανωτικά στην επόμενη περίοδο. Η συνέχεια της ύπαρξης και η ενίσχυση της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας μέσα στο εργατικό και στα κοινωνικά κινήματα είναι ο τρόπος με τον οποίο η ANΤΑΡΣΥΑ θα είναι πραγματικά μια χρήσιμη δύναμη, μοχλός για την ανάπτυξη και εμβάθυνση της επαναστατικής αντικαπιταλιστικής ταξικής συνείδησης στους αγώνες που πρόκειται άμεσα να ξεσπάσουν ξανά.

2. Ο πολιτικός προσανατολισμός της ANΤΑΡΣΥΑ είναι το ζωντανό εργατικό και λαϊκό κίνημα, ο χώρος όπου οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα ζουν, εργάζονται και αγωνίζονται. Για να παίξει τον παραπάνω αναγκαίο ρόλο, η ANΤΑΡΣΥΑ θα πρέπει να επενδύσει όλες τις δυνάμεις της στη συγκρότηση ενός αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής μέσα από τη δράση σε όλα τα μέτωπα πάλης (εργατικό κίνημα, αντιιμπεριαλισμός, διεθνιστική αλληλεγγύη, αντιφασισμός, αγώνας ενάντια στην κρατική καταστολή, φεμινισμός, ΛΟΑΤΚΙ+). Την ίδια στιγμή, θα επενδύσει στρατηγικά στην αυτοοργάνωση των εργαζομένων, στην οικοδόμηση εργατικών και λαϊκών συνελεύσεων, οργάνων δηλαδή αυτοδιεύθυνσης που είναι ο μόνος δρόμος για την άμεση αντιπαράθεση με την καπιταλιστική εξουσία και το αστικό κράτος, και αποτελούν στρατηγική αντιπαράθεση της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής αριστεράς με τον ρεφορμισμό.

Ο σαφής αντικαπιταλιστικός και επαναστατικός χαρακτήρας της ANΤΑΡΣΥΑ δεν αποτελεί περιχαράκωση και απομόνωση. Αντιθέτως αποτελεί μια ειλικρινή και συντροφική πολιτική πρόταση προς το δυναμικό των αγωνιστών που πειθείται για την ρήξη με το καπιταλιστικό σύστημα και αποδεσμεύεται από τον ρεφορμισμό και τις διαχειριστικές αυταπάτες. Αλλά και συνολικά αποτελεί μάχιμη πολιτική τοποθέτηση για το κίνημα, που τοποθετεί τον αντικαπιταλιστικό πόλο ακριβώς στο κέντρο των εξελίξεων και των κινηματικών διεργασιών. Η καπιταλιστική κρίση απαιτεί αντικαπιταλιστικές απαντήσεις. Η πολιτική πρόταση λοιπόν του μετώπου της ANΤΑΡΣΥΑ λογοδοτεί ακριβώς στον στόχο της ανάπτυξης αυτής της συνείδησης μέσα στο κίνημα της τάξης και όχι σε οποιοδήποτε άλλο.

3. Υπό αυτή την έννοια αντιμετωπίζεται και η προσέγγιση με νέα ρεύματα που ανακύπτουν από τις νέες γενιές αγωνιστών, την κινηματική πρωτοπορία αλλά και διάφορες ρήξεις του ρεφορμισμού. Η ANΤΑΡΣΥΑ σαφώς έχει τα μάτια της στραμμένα σε όλες τις εξελίξεις που έχουν να κάνουν με το κίνημα της εργατικής τάξης. Προσεγγίζει αυτά τα ρεύματα, εξηγώντας πάντα ότι η ανατροπή είναι και ευκαία, αλλά και μια πραγματική δυνατότητα. Ενδιαφέρεται για τις ρήξεις με τον ρεφορμισμό, από τις οποίες πιθανόν να προκύψει νέο αντικαπιταλιστικό δυναμικό, ωστόσο δεν μπορεί να προτείνει πολιτική συνεργασία με αυτούς τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες «σε οποιοδήποτε πλαίσιο». Αντίθετα, επιδιώκει να εξηγήσει και να πείσει για την επικαιρότητα της επαναστατικής στρατηγικής και του αντικαπιταλισμού. Επιδιώκει τη μετατόπισή τους και την αποδέσμευση

από τις ρεφορμιστικές και γραφειοκρατικές ηγεσίες που περιορίζουν την αποστοίχιση από τον ΣΥΡΙΖΑ ή το ΚΚΕ σε νέα διαχειριστικά σχέδια. Εξάλλου, η ίδια η εμπειρία των τελευταίων ετών ανέδειξε, με οδυνηρό τρόπο, την αναγκαιότητα της σύγκρουσης με τον καπιταλιστικό σύστημα, τα όρια του «κοινοβουλευτικού δρόμου» και τις αυταπάτες των διαχειριστικών κυβερνητικών λύσεων.

Πάνω απ' όλα, η ANΤΑΡΣΥΑ πρέπει να αντιλαμβάνεται την πολιτική προσέγγιση ως συνδυασμό τόσο των γεγονότων που συμβαίνουν καθημερινά μέσα στους αγώνες και στα κινήματα, όπου δοκιμάζονται σε πραγματικό χώρο και χρόνο οι πολιτικές γραμμές, όσο και της ουσιαστικής θεωρητικής πολιτικής συζήτησης. Οι μετατοπίσεις δεν είναι δυνατόν να περιορίζονται στο επίπεδο της θεωρίας, με τον διάλογο μεταξύ αντιπροσώπων και ηγεσιών, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η πραγματική κίνηση της εργατικής τάξης, αλλά σε σχέση με την πράξη, αφού το πρώτο συνδέεται διαλεκτικά με το δεύτερο και μόνο με τον τρόπο αυτό μπορεί να ξεχωρίσει η ήρα των διαχειριστικών ρεφορμιστικών πολιτικών της ήττας από το σιτάρι των γόνιμων και νικηφόρων επαναστατικών στοχεύσεων.

Επαναλαμβάνουμε λοιπόν, ότι για να μπορέσει η ANΤΑΡΣΥΑ να μετασηματίσει τα νέα ρεύματα αμφισβήτησης σε ένα αντικαπιταλιστικό συνειδητό ρεύμα, θα πρέπει να επενδύσει στη μαζικοποίηση, ισχυροποίηση και πολιτική αναβάθμιση ενός αντικαπιταλιστικού πόλου με σαφή επαναστατικά προγραμματικά στοιχεία. Η τόσο αναγκαία κινηματική συνεργασία με ρεύματα του ρεφορμισμού ή ταλαντευόμενα είναι πιο ελκρινής, τίμια και αποτελεσματική όταν οι προθέσεις του καθενός είναι σαφείς εξ αρχής. Αυτή είναι άλλωστε και η ουσία του Ενιαίου Μετώπου, το οποίο η ANΤΑΡΣΥΑ αναγνωρίζει σαν ιστορική-πολιτική παρακαταθήκη. Με αυτή την έννοια, επιβεβαιώνουμε ότι δεν υπάρχει περιθώριο πολιτικής, προγραμματικής ή εκλογικής συνεργασίας με δυνάμεις όπως η ΛαΕ και οι πέριξ αυτής οργανώσεις ή το ΚΚΕ.

4. Η εμπειρία του τελευταίου έτους με την συμπόρευση με τη ΜΑΡΣ, μας οδηγεί σε ορισμένα ασφαλή συμπεράσματα. Επιβεβαιώνεται η εκτίμηση ότι μια τέτοια πολιτική συνεργασία δεν θα έφερνε ούτε πολιτικά, ούτε κινηματικά οφέλη. Αυτό που φάνηκε καθαρά είναι ότι το σχέδιο για προγραμματικές παραχωρήσεις και εκπτώσεις στη φυσιογνωμία της ANΤΑΡΣΥΑ («η υπέρβαση του αντικαπιταλισμού») με σκοπό μια μόνιμη πολιτική συνεργασία, μια μόνιμη συμπόρευση ή ένα πολιτικό και προγραμματικό μέτωπο με δυνάμεις οι οποίες δεν συμμερίζονται θεμελιώδεις πτυχές του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος, όχι μόνο δεν είναι δυνατό, αλλά είναι και απευκταίο. Η συμπόρευση δείχνει ότι τέτοια σχέδια είναι εύκολο να ακυρωθούν πολιτικά. Αυτό αποδείχτηκε από το πόσο εύκολα διαλύθηκε και από την μετατόπιση συγκεκριμένων οργανώσεων (των πιο θερμών και συνεπών υποστηρικτών της συμπόρευσης) της ANΤΑΡΣΥΑ προς το διαχειριστικό σχέδιο της ΛαΕ, χωρίς να υπάρχουν αντίστροφες μετατοπίσεις. Η επιβεβαίωση και η εμβάθυνση λοιπόν, εκ μέρους της ANΤΑΡΣΥΑ, του αντικαπιταλιστικού σχεδίου και η απόρριψη της προγραμματικής χαλάρωσης ή της συγχώνευσης σε ένα πολιτικό μέτωπο που θα συνενώνει «ευρύτερες» δυνάμεις, είναι αναγκαίος όρος όχι μόνο για την πολιτική της επιβίωση, αλλά και για να μπορέσει να διαδραματίσει τον ρόλο που της αναλογεί και που ήδη περιγράφηκε.

5. Αν η ANΤΑΡΣΥΑ πρωταγωνιστήσει στο κίνημα εναντίον της καπιταλιστικής επίθεσης, μπορεί να γίνει ο πόλος που θα προσελκύει αγωνιζόμενα τμήματα, τόσο από τη δεξαμενή των προηγουμένως ανοργάνωτων τμημάτων της εργατικής τάξης και της νεολαίας, όσο και από τη δεξαμενή των μέχρι πρότινος υποστηρικτών του ρεφορμισμού, σπάζοντας τους δεσμούς τους με τις ηγεσίες του ΣΥΡΙΖΑ, της ΛαΕ και του ΚΚΕ. Αν αναλωθεί σε διαβουλεύσεις κορυφής με «προσωπικότητες» ή σε μονοθεματικές πρωτοβουλίες «ειδικών», σαν αυτές που δεν έλειψαν τα τελευταία χρόνια, και απορροφήθηκαν κατά κανόνα από το ΣΥΡΙΖΑ θα μετακινηθεί η ίδια προς τα δεξιά και δεν θα προσελκύει κανέναν.

Χρειάζεται πρώτον να αναζητηθούν οι συγκεκριμένες αιχμές και διεκδικήσεις που μπορούν να κινητοποιήσουν άμεσα τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες σήμερα. Χρειάζονται ριζοσπαστικά και αντικαπιταλιστικά, αλλά όχι αφηρημένα, συνθήματα, όπως και συγκεκριμένοι τρόποι να παλέψουμε για αυτά. Αρχίζοντας από τα άμεσα αιτήματα: πλήρης απασχόληση και κατάργηση των ελαστικών μορφών, μείωση των ωρών εργασίας για την αντιμετώπιση της ανεργίας με παράλληλες αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, ΣΣΕ, ασφάλεια στους χώρους εργασίας, ίσα δικαιώματα για άντρες και γυναίκες, ντόπιους και μετανάστες εργαζόμενους.

Στο συνδικαλιστικό επίπεδο το ζητούμενο είναι η ενότητα της εργατικής τάξης στην πράξη. Χρειάζεται να οικοδομηθούν σωματεία όπου δεν υπάρχουν και να συγκροτηθούν αντικαπιταλιστικά σχήματα σε κάθε χώρο. Να στηριχθούν αποφασιστικά όλες οι νέες εμπειρίες οργάνωσης στον ιδιωτικό τομέα, στους ελαστικούς απασχολούμενους, στα voucher, στα πεντάμηνα, στους στρατευμένους.

Χρειάζεται να στηριχθεί με όλες μας τις δυνάμεις κάθε μορφή αυτοοργάνωσης, οργάνωσης ανεξάρτητης προς το κράτος και το κεφάλαιο: λαϊκές συνελεύσεις, αντιφασιστικές πρωτοβουλίες, επιτροπές αλληλεγγύης στους πρόσφυγες και άλλες εμπειρίες τέτοιας οργάνωσης έχουν ήδη υπάρξει.

Για να οικοδομηθεί, να μαζικοποιηθεί, να αντεπιτεθεί και να νικήσει το κίνημα των εργαζομένων, των ανέργων και της νεολαίας είναι απαραίτητη η ενίσχυση και η προγραμματική εμβάθυνση της ANTAPEA, μιας αντικαπιταλιστικής δύναμης που θα είναι χρήσιμο εργαλείο για τους αγώνες του σήμερα και, ταυτόχρονα, πυξίδα για το κοινωνικό πρόταγμα της χειραφέτησης, της εργατικής εξουσίας και του κομμουνισμού.

Πρωτοβουλία για μια ANTAPEA Αντικαπιταλιστική και Επαναστατική